

[Birgitte Husmark]

Når jeg siger det, siger jeg samtidig, at den eneste rigtige vej til for alvor at nedbringe alkoholmisbruget er at skaffe arbejds- og uddannelsespladser, og det har SF taget en række initiativer til, mens regeringens initiativer indtil nu består i at forsøge at nedbringe arbejdsløshedstallene, mens problemerne for de mennesker, der jo er bag tallene som førtidspensionister og bistandsklienter, stadig tårner sig op.

Men netop fordi levevilkårene er så vanskelige for mange mennesker, ikke mindst unge, mener vi i SF ikke, at vi kan lade stå til under regeringens misregime, men er villige til at medvirke til også mindre hjælpeforanstaltninger. Der er behov for en lang række initiativer, der dog i det mindste kan dæmme op for et misbrug af alkohol m.m.

Her er det så interessant at se, hvad regeringen indtil nu har gjort for at følge forebyggelsesplanen op. Efter at have konstateret, at omfanget af alkoholrelaterede skader er steget voldsomt i de sidste 5-10 år, som man skriver i programmet side 47, konstaterer regeringen, at virkemidlerne fortsat vil være afgiftspolitik, oplysning, information, forebyggende og opsøgende arbejde samt behandling.

Herefter nedsatte sundhedsministeren et udvalg, der fik til opgave at undersøge, hvordan de statslige midler på alkoholmisbrugsområdet anvendes til forebyggende og oplysende aktiviteter, og belyse, hvordan de statslige midler anvendes af de private foreninger. Desuden skulle udvalget komme med anbefalinger for fremtidig indsats på området.

Dette ambitiøse projekt kom der så en lille, pæn betænkning ud af, der gentager en række af ministerens allerede tidligere fremsatte forslag. Fælles for disse forslag er, at deres udmøntning stadig henstår i det uvisse, for hvad menes der med »regeringens afgiftspolitik«? Vil regeringen fastholde alkoholafgifterne, som i øvrigt ikke er fulgt med lønudviklingen, eller skal her alligevel lempes af hensyn til EF? I SF mener vi, at afgifterne er et vigtigt forebyggende virkemiddel; det skal der ikke være tvivl om.

Og hvad vil regeringen så foretage med hensyn til alkoholreklamer? Vil man lægge afgifter på, således som ministerudvalget foreslår, eller vil man lave andre begrænsninger? Nu har ministeren fået hjælp fra Alkohol- og Narkotikarådet, og det hilser vi da med glæde, f.eks. det at fjerne alkoholreklamer fra biograferne, hvor

langt den største del af publikum er unge mennesker; det synes vi da i SF er en god idé.

Og hvad vil ministeren foretage med hensyn til det opsøgende og forebyggende arbejde samt informationsvirksomheden over for truede grupper? Her ligger betænkning 1175 med sit forslag om et centralt alkoholpolitisk forum, og ministeren omtalte velsagtens den samme idé som et centralt forebyggelsesforum. Betyder det så en styrkelse og præcisering af Alkohol- og Narkotikarådets opgaver i en bredere forebyggende sammenhæng, nemlig med andre former for misbrug? Hvis det gør det, er vi enige.

Men det er ikke alting, der hænger sammen, sådan som vi ser det. Hvis ministeren mener sammenhæng med det eksisterende Forebyggelsesråd, må vi sige, at Forebyggelsesrådet har lagt følgende retningslinjer for sit fremtidige arbejde: Man vil koncentrere sig om hjerte-karsygdomme, allergi, fremme af fysisk aktivitet og forebyggelse af idrætsskader, og så hænger det for os at se ikke sammen.

Derfor spørger jeg: Betyder det, ministeren siger, at hun bekræfter det forslag, som blev fremlagt i regeringens såkaldte afbureaukratiseringsplan fra december sidste år, og som gik ud på, at disse opgaver skal udføres af Sundhedsstyrelsen? Hvis det er tilfældet, vil der for alvor være lagt gift for den selvstændige, tværfaglige og ubureaukratiske arbejdsform, som Alkohol- og Narkotikarådet i vid udstrækning lykkes med i dag, og der vil være sat bom for en på de givne økonomiske betingelser effektivt fungerende formidling af viden og informationsmateriale til private, lokale, amtskommunale og kommunale nøglepersoner.

Men foreløbig er Alkohol- og Narkotikarådet på finansloven, og vi vil fra SF's side gøre, hvad vi kan, for at sikre dette selvstændige, tværfaglige centrum for initiativer til bekæmpelse af misbrug.

Men når skaden er sket, når misbruget er en realitet med tab af fysisk og psykisk velvære og med tab af social status og måske familiemæssig støtte, er der stadig mindre hjælp at hente. Af dokumentationsdelen i regeringens forebyggelsesprogram fremgår det, at såvel på ambulatoriebehandlinger som på døgninstitutionerne er der, hvad man kalder et patientpres. Det betyder, at der er for få pladser. Specielt er mangelen på akutbehandlingstilbud og beskyt-